

BODROGI CSONGOR

A bogár

„Le kell jönnöm a cuccról.”
Ez volt a tervezett novella első mondata,
melyet egy álomból ébredésről
akartam írni.

Az első pár mondat már meg is volt.
Részletes, pasztikus leírása az ágynak,
és a szobának,
ahol feküdtem hason.

Az egyik mondat közben jártam,
mikor iszonyú zúgást
hallottam közeledni.
Nyilvánvalóan egy húsos, jókora, dagadt, undorító
bogár szállt rá meztelen hátamra.
Pontosan arra a pontra, mely egyszer
– nyilván valami rovarcsípéstől –
hetekig fájt.

Igen, arra a pontra gerincem közepén,
melyre most is, bármikor
pontosan rá tudok mutatni,
ha megkérpsz.

Éreztem, hogy tennem kell valamit,
de karjaimban még ott volt
az álom bénultsága.
Agyam már nem, de testem még aludt.

Éreztem hátamon a bogarat,
valóságos súlya volt,
gondoltam is, micsoda egy viszolyogtató,
ronda nagy dög állat lehet.
Éreztem, hogy belém mélyeszti rettenetes
szívókáit.

„Muszáj lecsapnom.”
Csak ez járt a fejemben,
de kezem béna volt.
Egyszerűen nem engedelmeskedett.

Erővel kellett kényszerítenem
teljesen bénult, zsibbadt jobb kezem,
hogy hátranyúljon a húsos kövér bogár felé,
mely hátamon még mindig dolgozott,
és már éreztem is a csípés
őrjítő fájdalmát.

És a csoda megtörtént:
karjaimba, ha nem sok, de némi erő visszatért.

Hátranyúltam a bogárhoz.

Buta bogár volt, könnyedén elkaptam,
még hason fektemben is.

Ujjaim között volt már, de még mindig zúgott.
(Zümmögésnek nem nevezném azt a fülrepszető hangot.)
Igyekeztem összenyomni.

És akkor már a jobb kezem
erős volt.
Sőt egyre erősebb.
Csak szorítottam, szorítottam az undorító dögöt,
egészen addig, sőt tovább, míg nem halkult a zúgás,
és gusztustalan nedvei rá nem folytak ujjaimra.
Láttam a lárvát is, a húsos, ronda hernyót,
a pajort, amiből lesz a cserebogár.

Erre a képre riadtam föl.
Bénultan feküdtem a takaró alatt,
és arra gondoltam, hogy
meg kell írnom ezt.